

БОРБА®

† DR. GEORGE PAPIKOFF
President of the Bulgarian National Front, Inc.
Editor of Magazine "BORBA"

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

APRIL 1984

ВЪЧНА ПАМЕТЬ И ВЪЧНА СЛАВА

на

Д-РЪ ГЕОРГИ ИВАНОВЪ ПАПРИКОВЪ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

Редакторъ на списанието "Борба"

Роденъ на 25 Февруарий 1912 год. въ градъ Ямболъ - България

Починалъ на 29 Мартъ 1984 год. въ Чикаго-Съединенитѣ Шати.

Завършилъ медицина въ Софийския Държавенъ Университетъ - 1937 год. Специализиралъ Хирургия. Отъ 1938 до 1942 година работи като лѣкаръ хирургъ въ Александровската Болница-София, асистентъ на свѣтвно известния хирургъ Проф. Д-р Александъръ Станишевъ. През време на войната мобилизиранъ /1942-1944 год./ служи като докторъ и запасенъ офицеръ въ Българската армия.

Като студентъ той бѣ членъ въ Управата на Националния Студентски съюзъ и Председателъ на Легионерската Студентска Корпорация. По късно Членъ въ Централното Ръководство на Българскитѣ Национални Легиони и Председателъ на Съюзаза Противовъздушна и Химична отбрана.

Следъ 9.9.1944 год., когато въ България се установи комунистическото правителство, той емигрира въ Германия. Презъ 1945 въ негово отсъствие Комунистическото Правителство въ София, за проявена противокомунистическа дейность, го осъжда, два пъти, на смъртъ.

Въ Германия, като емигрантъ, прави втори докторатъ по медицина въ Хайделбергския Университетъ - 1947 год. Тамъ той срѣща своята бъдеща съпруга, Станка, тогава студентка по медицина. Встъпватъ въ бракъ 1949 година и иматъ 35 годишенъ щастливъ семеенъ животъ. Д-ръ Станка Паприкова бѣ неговъ нераздѣленъ спътникъ, сътрудникъ и вдъхновителъ до края на живота му.

Участникъ въ учредителното събрание на Българския Националенъ Фронтъ 1947 год. градъ Мюнхенъ-Германия. Отначало въ Европа и после въ Съединените Шати, презъ цѣлото време бѣ Подпредседателъ на Организацията, а въ 1982, единодушно избранъ за Председателъ. Двадесетъ години непрекъснато редакторъ на списанието "Борба", което той издигна до висота на свѣтвно признатъ изразителъ на възделенията набългарския народъ и стремежитѣ на емиграцията за освобождение на родината отъ комунистическо робство.

Въ Съединенитѣ Шати съ успѣхъ издържа всички необходими изпити и получава правото да практикува медицина. Специализира ренгенология и отъ 1956 год. до края на живота си работи като ренгентологъ въ градъ Чикаго.

Покойниятъ бѣ единъ отъ най известнитѣ борци противъ комунизма за свободата на България, той посвѣти цѣлия си животъ въ служба на родъ и родина и изпълни достойно своя синовенъ дългъ къмъ Отечеството.

За неговитѣ заслуги, Д-ръ Георги Паприковъ бѣ награденъ съ Златния Орденъ на Б.Н.Ф. "За Свободата на България"; бѣ награденъ отъ Н.В.Царъ Симеонъ съ Великия Кръстъ на Ордена Св. Александъръ, и бѣ награденъ съ ордени отъ редица Организации отъ Анти Болшевишкия Блокъ на Народитѣ, съ които работѣше заедно и подпомагаше тѣхната дейность.

Загубата съ смъртъта на Д-ръ Георги Паприковъ, за Българския Националенъ Фронтъ и за освободителната борба, е неизмѣрима. Името на покойния ще бѣде записано съ златни букви въ историята за борбата на нашия народъ за извожване загубената свобода на 9.9.1944 година.

Богъ да го прости - Вѣчна му Паметъ и Вѣчна му слава.

Отъ Централния Управителенъ Съветъ на
Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

MAILING ADDRESS:

P.O. BOX 46250 CHICAGO, ILL. 60656, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

† Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 33, брой 1. Книжка осемдесетъ и осма. Априль 1984.

Д-ръ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ

Презъ есеньта на 1931 год. въ София-България азъ срѣснахъ за първи пѣтъ Георги Паприковъ на едно заседание на Българскитѣ Национални Легиони, която Организация току що бѣ формирана. Отъ този денъ датира моето приятелство съ него, както и нашата съвмѣстна дейность, която продължи до края на живота му - 29 Мартъ 1934 година.

Неизброими и незаличими сѣ споменитѣ отъ всичкитѣ тия години на нашето приятелство, сътрудничество и съвмѣстна дийность въ България до 9 Септемврий 1944 год., когато комуниститѣ взѣха властѣта, и въ емиграция до последния денъ на живота му. Работейки рамо до рамо, сподѣляйки трудности и жертви, съ годинитѣ, отъ приятели ние почнахме да се чувствуваме като братя.

Презъ тежкитѣ години на борбата на Националнитѣ Легиони въ България преди и презъ време на войната до 9 Септемврий 1944 год. Георги Паприковъ бѣше моя най близкъ сътрудникъ. Следъ като на 9 Май 1934 г бѣ установенъ противоконституционенъ режимъ и азъ бѣхъ поставенъ подъ арестъ и после интерниранъ, той пое ръководството на Организацията. На 8 Декемврий 1934 год. следъ тържеството въ Народния Театъръ въ София по случай университетския празникъ, той организира студентската противоправителствена акция, когато Царя бѣ носенъ отъ студентитѣ на рѣце, и която акция бѣше началото на разгрома на правителството отъ 19 Май 1934 година.

Презъ сѣдбоноснитѣ дни, които преживѣхме по време на войната въ България, азъ никога нѣма да забравя колко важно бѣше да чувствувашь, че имашъ до себе си единъ приятель, на който напълно може да разчиташъ. Той знаеше сѣщо, че може напълно да разчита на менъ при всички обстоятелства. И това ни даде сили да преодоляваме мъчнотиитѣ и продължаваме борбата.

Установената комунистическа властъ въ България на 9 Септемврий 1944 година, ни принуди да подиримъ спасение въ чужбина и възможность тамъ да продължимъ борбата противъ комунизма за свободата на нашия народъ и Родина. Ние двамата почти едновременно напуснахме страната. По късно комуниститѣ ни осѣдиха и двамата, на смъртъ. Това обаче не ни смути, напротивъ още по-вече укрепи волята ни за продължаване на борбата.

Като емигранти въ Западна Европа ние се свързахме и допринесохме много за основаването на Българския Националенъ Фронтъ. На учредителното събрание, презъ декемврий на 1947 въ Мюнхенъ - Германия, Д-ръ Георги Паприковъ бѣше тамъ, заедно съ всички други съоснователи на Организацията, и още отъ тоя моментъ, ние пакъ заедно продължихме да работимъ за успѣха на освободителното дѣло непрекъснато по-вече отъ половинъ вѣкъ.

Живота въ емиграция не бѣше лекъ. Ние не само нѣмахме отъ никѣде подкрепа, но не бѣхме добре гледани отъ Западнитѣ Сили тѣй като ние се борѣхме противъ комунизма, а тѣ по това време бѣха съюзници съ СССР. Този периодъ отъ време, обаче, за щастие, не продължи дълго. Много скоро Западнитѣ Сили разбраха, че е илюзия да мислятъ, че могатъ да бждатъ искрени съюзници съ комуниститѣ, и възможността за една по активна дейность на Националния Фронтъ бѣ открита.

Паприковъ като Подпредседателъ и азъ като Председателъ, ние двамата, понесохме на плещитѣ си най-голѣмата тежестъ, разбира се много и много бѣха ония които работѣха съ насъ и които иматъ също заслуги за успѣхитѣ на Организацията. Съ общи усилия издигнахме Националния Фронт до висотата да бжде най-мощната Организация на емиграцията въ борбата противъ комунизма за свобода. Образуваха се клонове въ всички западни Европейски страни.

Скоро емигрантитѣ почнаха да се преселватъ задъ океана. Паприковъ се пресели въ Америка. Азъ отидохъ въ Канада. Веднага бѣха образувани клонове на Националния Фронтъ въ тия страни. Последваха други клонове също въ Австралия и Нова Зеландия. Успѣха бѣше грамаденъ.

Въ Канада започнахме издаването на Списание "Борба" като органъ на Б.Н.Ф. и много скоро, Д-ръ Паприковъ пое редактирането на списанието. "Борба" си спечели името на вѣренъ стражъ за освободителната кауза и изразителъ на желанията на нашия народъ. "Борба" отстояваше каузата на нашия народъ съ куражъ и непоколебима вѣра. Списанието се търсѣше на всѣкъде и четѣше съ затаенъ дѣхъ. То почна, по нелегални пътища, да прониква въ България. "Борба" е най-силното оръжие на Националния Фронтъ въ борбата противъ комунизма. Д-ръ Георги Паприковъ, неговия редакторъ има най-голѣмата заслуга за това.

Едновременно съ редактирането на списанието Паприковъ продължаваше да бжде моя най-близъкъ сътрудникъ въ дейността на Националния Фронтъ където си извоюва заслужено име и престижъ. Преди три години, когато бѣхъ удостоенъ съ честта да бжда провъзгласенъ Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф. Д-ръ Георги Паприковъ бѣше неупоримия мой замѣстникъ, оня измежду членоветѣ на Централния Управителенъ Съветъ, който всѣки знаеше, че най-добре и най-достойно може да води борбата. Съ голѣма самоотверженостъ той застана на чело на Организацията и едновременно продължаваше да бжде редакторъ на "Борба". Той достойно изпълни своята голѣма задача и на конгреса на Националния Фронтъ на 4 Март 1984 год., единодушно бѣ избранъ. Но... съдбата бѣ отредила и преброила неговитѣ дни. На 29 Мартъ 1984 год. само три седмици следъ преизбирането му за Председателъ на Националния Фронтъ

Докторъ Георги Паприковъ почина.

Завърши единъ животъ, посвѣтенъ въ служба на родъ и родина.

Смъртта на Д-ръ Георги Паприковъ е една неизмѣрима и неоченима загуба за Организацията и освободителното дѣло. Неговото име ще остане незабравимо за всички насъ. Ние дълбоко се прекланяме предъ неговитѣ тленни останки и молимъ Богъ да му даде вѣченъ покой, който той напълно заслужава следъ така достойно изпълненъ отечественъ дългъ.

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

В
О
В
В
А

На 2 Април 1984 година въ Чикаго-Съединенитѣ Щати се извърши по най тържественъ начинъ погребението на Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ. Въ погребалната къща Смитъ-Коркоранъ на улица Сисеро, тѣлото на покойния бѣ изложено два дни и стотици български емигранти, приятели американци и представители отъ приятелскитѣ национални организации, дойдоха да се поклонятъ. Голѣмата зала бѣ отрупана съ венци и букети отъ съпругата на покойния и неговото семейство, отъ Ц.У.С. на Българския Националенъ Фронтъ и клоноветѣ на Организацията и приятели отъ Чикаго, Торонто, Ню Йоркъ, Флорида, Аризона както и отъ много други български емигрантски организации, организации на поробенитѣ народи отъ Анти-Болшевишкия Блокъ и приятели отъ всички срѣди. Картината бѣше незабравима, каточели залата бѣ една голѣма цвѣтна градина.

До ковчега стояха Българското и Американското знаме. На гърдитѣ на покойния лѣтяха орденитѣ, съ които той бѣ награденъ за неговитѣ заслуги, отъ Ц.В.Царъ Симеонъ, отъ Българския Националенъ Фронтъ и отъ редица емигрантски организации, съ които той работѣше въ тѣсенъ контактъ.

Нераздѣлно до него бѣше неговата съпруга Станка Паприкова, която маркаръ и потопена въ скръбъ, намираше сили дабъде до своя съпругъ презъ цѣлото време докато той бѣде изпратенъ до вѣчното му жилище.

Членоветѣ на Клона отъ Организацията на Б.Н.Ф. въ Чикаго взѣха всички мѣрки за организиране на погребението като не жалеа трудъ и време. Съпругитѣ на приятелитѣ на покойния постоянно бяха въ дома и въ погребалната къща за да бждатъ въ помощъ и не оставятъ съпругата на покойния сама дори и презъ нощта.

На 1 Април 1984 год. се извърши официалното опѣло отъ Протоиерей Тома Кобаковъ чредникъ на Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" въ Ниагара Фалсъ, дошелъ нарочно за случая. Пристигнаха сжщо и представители на Б.Н.Ф. отъ Ню Йоркъ, Торонто, Бѣфало и други градове. Членоветѣ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. на чело съ Д-ръ Иванъ Дочевъ бѣха сжщо тамъ.

Още преди часътъ опредѣленъ за извършванена службата-опѣло, залата и коридоритѣ на погребалната къща се изпълниха съ стотици наши емигранти, американски приятели и представители отъ А.Б.Н. Картината бѣше незабравима. Едва ли единъ другъ български емигрантъ въ Съединенитѣ Щати е билъ погребанъ по този най-тържественъ начинъ.

Въ 6 часа сл. обѣдъ, Отецъ Кобаковъ започна своето служение съ съдействието на Презвитера Катерина Кобакова. Не е възможно да се опише колко затрогваща бѣше и по какъвъ начинъ Отецъ Кобаковъ проведе тази служба. Може само да се каже, че въ залата нѣмаше нито единъ, на когото очитъ да не бѣха препълнени съ сълзи.

Следъ службата Отецъ Кобаковъ присизнесе вдѣховено слово. Той цитира думитъ на Ботевъ - "Тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира". Речъта на Отецъ Кобаковъ бѣха думи на единъ братъ, който изразява болката на сърцето си.

Д-ръ Иванъ Дочевъ отъ името на Б.Н.Ф. държа слово, въ което изложи заслугитъ на покойния и подчерта че загубата съ смъртътана Д-ръ Паприковъ е неоченима и неизмѣрима. Той заяви, че всички отъ Б.Н.Ф. въ тоя момент, като се прекланятъ предъ останкитъ на покойния, повтарятъ клетвата да продължатъ борбата противъ комунизма за свободата на България, на която клетва Д-ръ Паприковъ остана вѣренъ до края на живота си.

Отъ страна на представителитъ на Организацията на А.Б.Н. говори Д-ръ Харкевичъ, който изтъкна голѣмитъ заслуги на покойния въ сътрудничество съ всички организации на поробенитъ отъ комунизма страни.

Следъ това всички присѣстващи, стотици и стотици, единъ следъ другъ минаха и се поклониха предъ тленнитъ останки на Д-ръ Георги Паприковъ, шепнейки - Богъ да го прости, Вѣчна му памѣть и Вѣчна му слава.

На 2 Априль 1984 год. заранъта, 10 часа, се отслужи молитва отъ Отецъ Кобаковъ и тѣлото на покойния бѣ изнесено отъ Погребалната къща. Ковчега се носѣше отъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Никола Янакиевъ, Цоню Градинаровъ, Миро Герговъ, Крумъ Радевъ, Димитъръ Милевъ, Василь Ламбревъ, Петъръ Матевъ и Петъръ Фотевъ.

Процесия отъ стотина автомобиля придружиха погребалната кола до гробищата. Тамъ, при последната раздѣла, бѣха се стекли отново стотици приятели на покойния. Отецъ Кобаковъ отслужи последната молитва, разчупи хлѣбъ и поля вино. Последната раздѣла настѣпи. Незамѣнимиятъ нашъ приятелъ и борецъ за свобода Д-ръ Георги Паприковъ бѣ изпратенъ довѣчното му жилище достойно и величествено, както той заслужаваше.

Следъ погребението, за Богъ да Прости, съпругата му даде обѣдъ на приятелитъ на покойния въ ресторанта "Грисъ Гарденъ". Този ресторантъ бѣше избранъ, тъй като въ последнитъ си часове покойния е насрочилъ тамъ срѣща възпрепятствувана отъ неочаквания край.

Отъ всички краища на свѣта започнаха да пристигатъ съболезнователни телеграми, изпълнени съ недоумение, скръбъ и преклонение предъ единъ животъ, всецѣло отдаденъ на дѣлото за свободата.

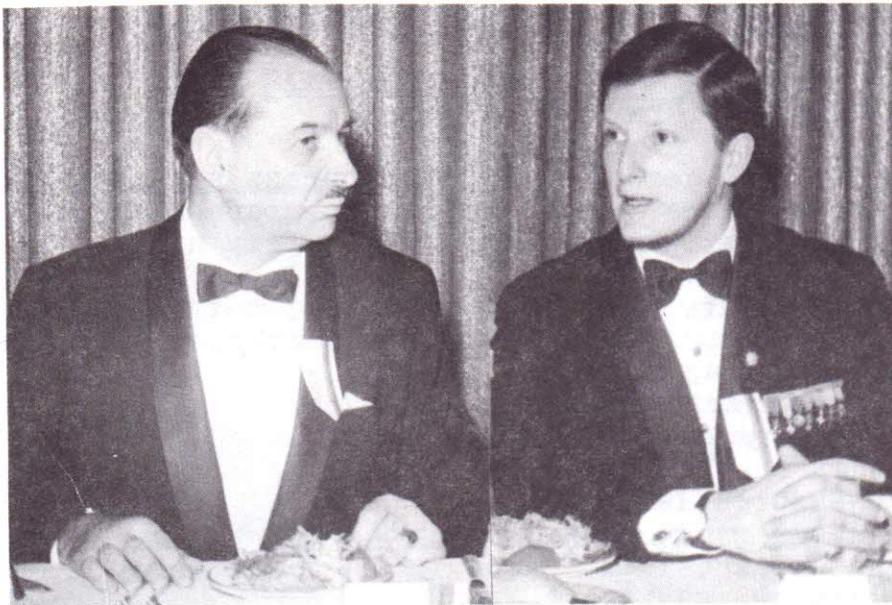
Досъ Анжелосъ

Въ Недѣля 1 априль 1984 година, въ черквата "Св. Георги Победоносецъ" бѣ направена зау покойна молитва за Д-ръ Георги Паприковъ отъ Отецъ Еневъ Д-ръ Жейковъ и г-жа Дора Гъбенска държаха трогателно слово за тѣхния покоенъ приятелъ и другаръ въ борбата.

Въ черквата "Св. Климентъ Охридски" също така бѣ изказана почитъ къмъ покойния и извършена молитвена служба отъ Отецъ Михайловъ.

На 6 Май 1984 и въ дветъ черкви ще бѣде отслужена панахида за така високо ценения и уважаванъ български патриотъ Д-ръ Георги Паприковъ.

ПО ИНИЦИАТИВА НА Ц.У.С. НА Б.Н.Ф., ПО СЛУЧАЙ 40 ДНИ ОТЪ СМЪРТЪТА НА Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ, НА 6 МАЙ 1984 ГОДИНА, ПРЕДЪ ПАМЕТНИКА ЗА ПАДНАЛИТЪ ВЪ БОРБАТА ПРОТИВЪ КОМУНИЗМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ, ВЪ НИАГАРА ФАЛСЪ, ШЕ СЕ ОТСЛУЖИ ПАНАХИДА ВЪ ПАМЕТЪ НА Д-РЪ ПАПРИКОВЪ

ТЕЛЕГРАМА

ОТЪ Н.В.ЦАРЬ СИМЕОНЪ II

Покрусенъ и дълбоко натъженъ бързамъ да ви изкажа Нашитѣ искрени съболезнования за преждевременната кончина на вашия добъръ съпругъ. България загуби единъ отъ най-вѣрнитѣ си синове, а азъ, който толкова го ценѣхъ, съмъ лишенъ отъ единъ отъ най-авторитетнитѣ си съветници. Пламенното родолюбие и неуморната дейностъ за каузата на България на Д-ръ Паприковъ ще увѣковѣчатъ неговата свѣтла паметъ.

СИМЕОНЪ II

Освенъ писма и телеграми, изразяващи лични съболезнования, получиха се и много други пропити отъ скръбъ по загубата на единъ голѣмъ българинъ:

Г-жа Дора Гябенска, Съюзъ на българскитѣ писатели и артисти въ екзилъ: "Драги приятели отъ Българския Националенъ Фронтъ, Ние се присъединяваме къмъ вашата скръбъ по внезапната кончина на нашия добъръ и любимъ приятелъ Д-ръ Георги Паприковъ. Ще го помнимъ завинаги като български герой !

Д-ръ Димитъръ Вълчевъ - Мюнхенъ. "Дълбоко потресенъ изказвамъ моитѣ братски съболезнования."

Христо Огняновъ - Залцбургъ. "Поклонъ предъ приятеля съ крепкото българско сърце."

Д-ръ М. Жейковъ - Лосъ Анжелосъ, Българска прав. черква Св.Георги и Българо-Американски клубъ: "Нашитѣ мисли сж съ васъ въ тѣзи часове на скръбъ по загубата на вашия миль съпругъ и нашъ приятелъ и сънародникъ."

Д-ръ Ганчевъ. "Загубихме единъ вѣренъ другаръ, който цѣль животъ работи за България, която той обичаше надъ всичко."

Енрико дель Бело. "Дълбоки лични съболезнования за загубата на Председателя и приятелъ, а отъ българската емиграция въ Италия - за патриота Паприковъ."

Борисъ Димитровъ - Торонто. "Не по малко е загубата на българската анти-комунистическа емиграция, която въ борбата си срещу кървавия и жестокъ окупаторъ на скъпата ни родина загуби единъ отъ най-смѣлитѣ борци."

Христо Низамовъ - Индиана. "Неговата смъртъ остава една дълбока празнина всрѣдъ родолюбивата ни емиграция, която ще се чувствува за дълго време"

Владимиръ Бутковъ - Роквилъ Мериландъ. "За България той ще живѣе въ вѣковетѣ."

Николай Алтънковъ. " Най-дълбоки съболезнования по загубата на вашия съпругъ, нашиятъ приятелъ и голѣмъ български родолюбецъ."

Последваха телеграми отъ Н.В.Княгиня Мария Луиза, Г-нъ Ангелъ Гъндерски, Инж. Георги Лазаровъ и много много други.

СЪБОЛЕЗНОВАТЕЛНО ПИСМО

Д-ръ Стефанъ Мариновъ, Мюнхенъ - Германия

"Образътъ на Георги Паприковъ ще остане завинаги записанъ въ историята на България съ свѣтли букви. Още десетина години преди заробването на Родината подъ тежкото иго Георги водѣше всеотдайна борба срещу пъкленитѣ планове на комунизма.

Въ политически екзилъ той посвѣти цѣлия си идеализъмъ, патриотизъмъ и енергия на освободителното дѣло. Той нито за мигъ не се отклони отъ пътя, водящъ къмъ освобождението на България.

За всѣки българинъ имената на Левски, Ботевъ, Раковски представляватъ кумиръ. Също така и името на Георги ще бѣде за бѣдешитѣ поколения една СВѢТЛИНА."

СЪБОЛЕЗНОВАТЕЛНО ОБРЪЩЕНИЕ ОТЪ ДОКТОРЪ ИВАНЪ БАНКОВСКИ - ФРАНКФУРТЪ

На 29. Мартъ 1984 година напусна внезапно борбата една отъ голѣмитѣ фигури на българската борческа емиграция и премина къмъ лагера на вѣчния Български пантеонъ на безсмъртнитѣ.

Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ

не е вече между живитѣ. Отиде си той въ разгара наборбата за свобода на Родината и въ разгара на творческата си дейность за добро подреждане събранитѣ останки отъ славното наше минало и творенията на българскитѣ патриоти въ емиграция.

Израсналъ въ военна фамилия съ нѣколко отъ старитѣ наши генерали, той бѣ откърмень съ идеалитѣ на цѣлия български народъ отъ Тулча до Костуръ, отъ Нишъ до Чаталджа и отъ Дунава до Бѣлото море. Съ това възпитание, което царѣше въ душитѣ на цѣлата българска младежъ между дветѣ свѣтовни войни, той израстна и се оформи като единъ борецъ срещу Московскитѣ напъни за влияние всрѣдъ тази младежъ по онова време.

Затова ние го виждаме още като ученикъ и студентъ по медицина въ Софийския университетъ да е една отъ голѣмитѣ фигури въ Националнитѣ легиони, борещи се срещу комунистическото влияние всрѣдъ младежъта у насъ.

Презъ 1938 год. е вече лѣкаръ, а презъ следната 1939 и запасенъ офицеръ. Отъ началото на войната, започват за него мобилизация и служба и погрома го заварва запасенъ офицеръ, награденъ съ орденъ за храбрость, но останалъ като емигрантъ въ Германия. За него нѣмаше вече мѣсто въ окупираната Родина.

Въ тежкитѣ емигрантски години прави втора докторска диплома въ Хайделбергския университетъ и взема живо участие въ съставянето и въ ръководството на строго антикомунистическата организация Български Националенъ Фронтъ, на която дълги години бѣ подпредседателъ, а напоследъкъ и Председателъ и редакторъ на фронтовото списание "БОРБА".

Едновременно съ това, Д-ръ Паприковъ бѣ дѣенъ членъ на Антиболшевишкия блокъ на народитѣ и въ близки връзки съ всички български и чуждестранни антикомунистически организации, чиято цель е освобождението отъ натрапеното съ чужда сила и чрезъ политическото ижсогледство на тогавашнитѣ ръководни западни управници, червено Руско-болшевишко робство.

Той бѣ добъръ организаторъ. Събралъ бѣ и една огромна библиотека отъ нѣколко хиляди тома български и чуждестранни книги, засѣгащи България отъ най-стари времена, а притежаваше още и най-голѣмата сбирка отъ всички български ордени, рѣдки пощенски марки и монети на Третото българско царство. Нѣкои отъ тѣзи сбирки получиха златни медали на много международни изложби. Българската емиграция съжалявамного за ранната му кончина и казва: БОГЪ ДА ГО ПРОСТИ !

ЦАРЯ ОБЕДИНИТЕЛЪ БОРИСЪ III БЪЛГАРСКИ.

На 28 Августъ 1983 година, на деня на Голѣма Свѣта Богородица се навършиха 40 години отъ кончината на най-добрия Царь, който България е имала. На този денъ църковнитѣ камбани въ поробената родина не дадоха тѣжния си звънъ, както на времето, преди 40 години, разнесоха трагичната вестъ по цѣлата българска земя отъ устието на Дунава до Охридъ и отъ Тимока до Бѣлото море. Сега тѣ не звъняха по родната земя, а само тукъ-таме въ нѣколко изостанали непревзети отъ комуниститѣ църквици въ Америка и Австралия. Но навредъ въ сроднитѣ намъ църкви, националната българска емиграция направи Възпоменателни панахиди за любимия Царь, на много мѣста заедно съ Панахидитѣ за Девети Септември - Българската Задушница !

Преди 40 години, нашиятъ народъ достигна почти пълно етническо обединение, като голѣма частъ отъ Македония, Тракия, частъ отъ Добруджа и Западнитѣ покрайнини се присъединиха къмъ Майката-Отечество. Никога България не бѣ въ такава икономическа стабилностъ, никога нашия народъ не бѣ така духовно и материално обединенъ около своя Върховенъ Вождъ.

Съдбата, обаче, измѣни на нашия народъ, първо като отнеговия водачъ, и въ последствие съ появилата се несигурност на бойнитѣ полета и при политическитѣ преговори. България бѣ изоставена отъ Великитѣ сили и въпрѣки неимовѣрнитѣ усилия на тогавашнитѣ правителства да спасятъ Родината отъ разгромъ, съдбата на България бѣ решена ! Нѣмаше вече Царь Борисъ, въ който народътъ имаше такава двѣрие и упование !

И макаръ, че презъ цѣлото време на войната България имаше редовни дипломатически отношения съ Свѣтския съюзъ и не прати нито единъ войникъ на Източния фронтъ, когато Царя направи тайни сондажи за излизане на България отъ Осьта, заедно съ Румѣния, Италия и Унгария, съдбатаму бѣше решена въ Кремълъ и отстраняването му запланувано. Москва искаше да задържи България непремѣнно като съюзница на Германия, за да може да обяви война, като достигне границитѣ и да навлезе въ нея и я окупира. По тази причина, Свѣтския съюзъ ликвидира, по тѣхния традиционенъ начинъ и Българския Царь.

Много слухове се носятъ, много книги се напечатаха, дори и комуниститѣ излѣзоха съ много "научни" и популярни писания, въ които не липсваха обикновенитѣ за тѣхъ вулгарни епитети и ругатни. Тѣ се мъчатъ да "докажатъ", че Царь Борисъ билъ отровенъ отъ германцитѣ, понеже отказалъ на Хитлеръ да даде българска войска за Източния Фронтъ. Такава войска нито е била искана, нито пъкъ е трѣбвала тамъ, защото на българската армия бѣ дадена друга задача - да брани Бѣломорския брѣгъ и Турската граница, задъ която стояха презъ цѣлото траене на войната надъ 30 мобилизирани турски дивизии готови винаги да навлезатъ въ България. Освенъ това два български корпуса трѣбваше да охраняватъ новоосвободенитѣ земи въ Македония и Тракия отъ партизански банди и евентуално навлизане на чужди войски.

Царь Борисъ III бѣ отстраненъ точно, когато нашата Родина имаше най-голѣма нужда отъ него. Той бѣше и си остана до края голѣмъ българинъ, който поставяше винаги на първо мѣсто интереситѣ на родината, а това не съвпаднаше често, съ интереситѣ на Великитѣ Сили, и затова бѣ премахнатъ. Неговата паметъ въ народа остана като кошмаръ за комуниститѣ, и понеже гроба му въ Рилския манастиръ бѣше станалъ мѣсто на всенародно поклонение, безбожницитѣ окупатори ексхумираха тѣлото Му, като разпилѣха коститѣ Му кой знае къде. Но тѣ не можаха да изличатъ името Му и паметта Му остана да живѣе въ народната душа во вѣки вѣковъ !

ЕДИНЪ ЖИВОТЪ ВЪ БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА РОДИНАТА

СПОМЕНИ
Драгомиръ Загорски

Първата ми срѣща съ Докторъ Паприковъ стана въ Мюнхенъ презъ 1963 година. Отъ този часъ, до смъртъта му, темата ни бѣше за Родината и рѣдкитѣ български марки. Фактически тѣзи въпроси продължиха съ него цѣли двадесетъ години чрезъ кореспонденция и многократни срѣщи въ Европа и Америка.

Георги бѣше колекционеръ на рѣдки книги, стари географски карти, скъпи медали, монети, банкноти, предмети, пощенски марки и всичко свързано съ родината ни. Къщата му бѣше станала музей: - Още отъ вратата срѣщаме старинни портрети на баща му - Генералъ Паприковъ и на чичо му Генералъ Паприковъ. Следватъ снимки съ подписа на царъ Симеонъ II, царица Йоана и други картини отъ наши художници.

Неговиятъ кабинетъ е пъленъ съ книги - литература, каквато рѣдко може да се намѣри дори въ Националната библиотека. Географски карти отъ Петнадесетото столѣтие на България въ границитѣ на Отоманската Империя. Първитѣ издания на почти всички наши поети и писатели следъ Освобождението. Първитѣ наши вестници, стари български алманаси, енциклопедии и много дипломи и грамоти въ рамки закачени по стенитѣ.

На бюрото му никога нѣма свободно мѣстенце. Отъ една страна отрупано съ книги, отъ друга съ стотици писма, които чакатъ редъ за отговоръ и въ срѣдата нераздѣлниятъ му другаръ - пишущата машина на родния правописъ съ буквитѣ "Ѣ" и "Ѧ". Той бѣше голѣмъ противникъ за тѣхното премахване и често казваше съ болка: - "Тѣзи букви трѣбва да останатъ въ българския правописъ, безъ тѣхъ ние се приравняваме къмъ руската азбука, а комуниститѣ цѣлятъ да затриятъ нашата родна речъ". ... И започне ли така темата, той съ мъка разправяше за унищожаването на нашитѣ паметници въ родината и замѣнянето имъ съ такива на руски величия. За промѣната на улици и градове съ руски имена и най вече за българскитѣ марки - нашето родно битие, представено предъ цѣлъ свѣтъ съ образитѣ на Ленинъ, Сталинъ, Марксъ, Енгелсъ, Мичуринъ, Поповъ, Гагаринъ, Егоровъ, Комаровъ, Биковски, Терешкова и много други които нѣматъ нищо общо съ историята ни.

- "Дори презъ турското робство, България не бѣше стигала до такова падение", - казваше той съ възмущение и търсѣше да промѣни съ нѣщо друго темата за да избѣгне мъката по родината, която явно свиваше до болко сърцето му.

Георги Паприковъ бѣше веселъ човѣкъ и много обичаше българска срѣда. На всѣки Гергьовденъ правѣше голѣми приеми, където събираше на братска трапеза десетки сънародници. Много обичаше шегитѣ. Особено съ интересъ слушаше вицове за комуниститѣ и се смѣеше високо на гласъ, после сериозно питаше: - "Отъ къде извираатъ тѣзи вицове, то край нѣма! - Ама това е изразъ на народното негодувание." - отговаряше си самъ и пакъ започваше: - "Слушай, я напиши една такава книга съ вицове, та да остане въ българската история, като онази съ поговоркитѣ на Дѣдо Петко Славейковъ..."

Още не свършилъ съ коментаритѣ си и нѣкои отъ другата стая се обажда: - Ей, Георги, знаешъ ли вълцитѣ като вятъ защо гледатъ къмъ небето?

- Ами, вятъ по отлитащитѣ самолети за Москва съ българско агнешко, отговаряше Георги и пакъ се смѣеше. Шегитѣ продължаватъ въ родна Гергьовденска обстановка, където се чувствува свободната българска мисълъ.

Много оригинално писмо получихъ отъ Георги, следъ като му изпратихъ отъ Виена първата книга съ 270 вица за комуниститѣ.

- Знаеш ли ? - писа ми той, че я четохъ до разсъване на отворенъ прозорець, защото бѣше горещо, та сутринята рано, рано комшията позвъня на вратата да пита: - "Добре ли сте, чухъ че цѣла ноць се смѣхте самичкъ ?..."

Презъ 1973 година, Георги ми бѣше на гости за една седмица въ Виена съсъ съпругата си. Развѣдохъ ги изъ красивитѣ кѣтчета на австрийската столица и навръщане отъ Семерингъ, той ми каза: - Я вижъ, отсрѣща спрѣлъ камионъ съ надписъ "България".

Доближихъ колата до камиона и той извика на двамата шофьори, които се препичаха на една зелена поляна.

Шофьоритѣ скочиха отъ тревата и претичаха до насъ.

- Какво правите тамъ ? - запита строго Георги.

Единиятъ отговори стрѣснато: - Имаме авария на камиона, та чакаме сервисъ", а другиятъ добави: - Моля кажете въ легацията на другаря Георгиевъ да прати по-скоро техницитѣ..."

- Ами какво карате ? - запита пакъ Георги, като запази сѣщия строгъ видъ.

- Грозде и домати, заявиха двамата въ хоръ.

Докато ние едва сдържахме смѣхтъ си, защото ни помислиха за голѣмци, то Георги най-сериозно записа номера на камиона и имената на шофьоритѣ, после дружелюбно имъ каза: - "Момчета не забравяйте родината ! Валутата отъ гроздето и доматицѣ отиватъ въ рускитѣ стомаси, а нашитѣ гладуватъ..."

Едва тогазъ, шофьоритѣ разбраха съ кого иматъ работа. Свиха рамене и едва промълвиха: - "Какво да правимъ, много сме малки".

- Малки сте, но не забравяйте, че сте потомци на голѣмъ народъ...", провикна се силно Георги следъ тѣхъ...

Г. Паприковъ и Д. Загорски
Семерингъ 1973

Г. Паприковъ и Д. Загорски
въ домътъ му 1983

На 3 Мартъ 1984 година, Георги Паприковъ проведе Конгреса на Българския Националенъ Фронтъ въ Ню Йоркъ. Той бѣше напълно здравъ и енергиченъ. Обѣ двама заедно с него, Докторъ Дочевъ и Докторъ Станевъ. Следъ обѣда конгресътъ завърши успѣшно и отлѣтахме за Чикаго, където трѣбваше да уточнимъ нѣкои подробности.

Последното писмо отъ Георги до менъ, носи дата 28 Мартъ 1984 година - темата не бѣше промѣнена, темата остана - БОРБАТА...

Георги Паприковъ почина на 29 Мартъ 1984 година, но БОРБАТА за освобождението на България продължава...

ЧЕСТВУВАНЕ ВЪ НЮ ЙОРКЪ ДЕНЬТЪ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Традиционното тържество за чествуване Деня на Освобождението, което Б.Н.Ф. организира всяка година, се състоя на 3 Мартъ 1984 в балния салонъ на първласния Хотелъ Омни Паркъ Централъ в Ню Йоркъ.

Залата бѣ разкошно декорирана и надъ подиума стоеше голѣмъ надписъ на който бѣ означено: "Честъ и Славана българскитѣ патриоти, които дадоха живота си в борбата противъ Комунизма за свободата на България."

Залата бѣ препълнена. Българската емиграция най-масово се стече на тържеството. Бѣха дошли делегации отъ много градове и отдѣлни представители отъ цѣла Америка и Канада. Присѣтствуваха надъ 300 души.

Въ 9 часа вечерта ръководителъ Никола Стояновъ откри тържеството. Оркестъра АМОР изпълни Американския Националниъ Химнъ и Българския Националенъ Химнъ "Шуми Марица" - залата гръмна, всички запѣха въ гласъ манифестирайки любовъ къмъ Родината и готовностъ за борба за извоюване на загубената Свобода.

Следъ Националниъ Химни бѣ отслужена специална молитва отъ Отецъ Кобаковъ въ паметъ на падналитѣ въ борбата герои за свободата на България. Придруженъ отъ Почетния Председателъ на Б.Н.Ф. Д-ръ Ив. Дочевъ и отъ Председателя Д-ръ Георги Паприковъ, както и нѣкои отъ членоветѣ на Ц.У.С., Отецъ Кобаковъ застана предъ подиума и отслужи молитва по най-тържественъ и затрогвашъ начинъ. Това бѣ единъ незабравимъ моментъ на изразъ на почитъ и зачитане къмъ героитѣ. Словото на Отецъ Кобаковъ проникна въ сърцата на стотицитѣ присѣтствуващи, които стояха на крака презъ време на молитвата. Б.Н.Ф. манифестира още веднѣжъ своето неотклонно решение да продължи борбата за свобода и своята вѣра, че ние ще победимъ.

Последва речъта на Председателя на Б.Н.Ф. Д-ръ Паприковъ, който подчерта

значението на празника за продължаване дейността на Б.Н.Ф и борбата за Свобода.

Гостъ говорителъ бѣ Г-нъ Михаилъ Сотирозъ, Председателъ на Съвета на етническитѣ групи отъ Вашингтонъ, дошелъ нарочно за случая. Г-нъ Сотирозъ подчерта, че България и всички други поробени страни, могатъ да бждатъ сигурни, че американскиятъ народъ е съ тѣхъ въ борбата за свобода.

Отъ страна на лидеритѣ на организациитѣ на поробенитѣ отъ комунизма народи, които присѣтствуваха на тържеството, Г-нъ Хорстъ Улихъ, Председателъ на Комитета на Поробенитѣ Народи, поднесе приветствия и подчерта, че българитѣ могатъ да разчитатъ на подкрепата на всички нации въ борбата срещу комунизма.

Отъ страна на Гверньора на Щата Ню Йоркъ Г-нъ Марио Куомо, се яви неговия представителъ Г-нъ Джанъ Никасъ, който прочете Прокламацията на Гверньора издадена въ честъ на Българския Денъ на Освобождението, която прокламация зачита нашата борба.

Ръководителят на тържеството г-нъ Стояновъ прочете нарочната Прокламация, която Кмета на Градъ Ню Йоркъ г-нъ Едуардъ Кочъ също издаде въ чест на Българския Денъ на Освобождението.

Получиха се много прокламации, издадени отъ Говернъори и кметове на голъмитѣ градове и поздравления отъ Подпрезидента Жоржъ Бушъ, отъ Американски сенатори и Народни Представители, имената на които даваме отдѣлно.

Прочетоха се поздравленията отъ Н.В.Царь Симеонъ II и редица приятели Следъ това бѣха представени лидеритѣ на организациитѣ на поробенитѣ отъ комунизма народи, които бѣха гости на тържеството както следва: Хабибъ Маинаръ - Афганистанъ; Искендеръ Несеви - Азербайджанъ; Вители Сиерпики - Бѣлорусия; Генералъ Никола Назаренко - Козакія; Стивъ Басичъ - Харватско Малфредо Ургесъ - Куба; Д-ръ Едуардъ Рубелъ - Естония; Регина Буелеръ - Източна Германия; Ернестъ Хока - Унгария; Д-ръ Александъръ Барту - Румъния; Джанъ Кулханъ - Словакия; Риза Гулумъ - Кримскитѣ Татари; Абдула Квайя - Туркестанъ и Хунъ Танъ Пунгъ - Виетнамъ.

Бѣха представени дошлитѣ отъ другитѣ градове на Америка и Канада гости за тържеството както следва: Д-ръ Ангелъ Тодоровъ - Торонто, заедно съ голъма делегация; Д-ръ Борисъ Ганчевъ - Калгари; Драгомиръ Загорски Калифорния; Д-ръ Величко Велчевъ - Канзасъ; Д-ръ Стефанъ Станевъ - Тексасъ; Крумъ Радевъ - Чикаго; Димитъръ Николовъ - Отава; Миро Герговъ - Еъфало; Иванъ Чортовъ - Ниагара Фалсъ; Дако Цановъ - Балтиморъ; Любенъ Ангеловъ - Монреалъ и др.

Последва музикалната частъ. Много известната Украинска Танцова Група отъ Астория, подъ директорството на г-жа Елена Оприско, изпълни редица национални танци. Играта на танцоритѣ бѣ прекрасна и тѣ бѣха възнаградени съ бурни аплодисменти. Танцитѣ направиха отлично впечатление на всички присѣтствуващи.

Следъ приключване на програмата, оркестъра Аморъ свири народни и модерни танци до 1 часа следъ полунощъ. Всички прекараха много весело.

Въ 12 часа полунощъ се тегли лотарията за списанието "Борба", която имаше голъмъ успѣхъ - всички билети бѣха разпродадени предварително и на самото тържество бѣха раздадени печалбитѣ, състоящи се отъ български национални предмети.

Тържеството приключи съ грамаденъ успѣхъ. Комитетътъ по неговото организиране Г.Г. Никола Стояновъ, Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ, Тодоръ Безевъ и Димитъръ Стожаровъ, както и госпожицитѣ Росица и Люси Кондови, които закичваха гоститѣ съ триколыорнитѣ ленти и подпомогнаха за разпродаването на лотарийнитѣ билети, заслужаватъ най-сърдечна похвала.

ПОЛУЧЕНИ ПОЗДРАВЛЕНИЯ И ИЗДАДЕНИ ПРОКЛАМАЦИИ ПО СЛУЧАЙ БЪЛГАРСКИЯ ДЕНЬ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО - 3 МАРТЪ, И КОНГРЕСА НА Б.Н.Ф. - 1984 ГОД.

Поздравление отъ Подъ Председателя на Съединитѣ Шати-Георги Бушъ
 Поздравление отъ Министъръ Председателя на Канада Г-нъ Трудо
 Поздравление отъ Н.В. Симеонъ II, Царь на Българитѣ

Прокламации отъ Губернѣори

Марио М. Куомо	Ню Йоркъ
Томасъ Х. Киинъ	Ню Джерси
Джо Франкъ Харисъ	Джорджия
Ричардъ Ф. Селесте	Охайо
Антони С. Жрлъ	Висконсънъ
Джорджъ С. Валасъ	Алабама
Тоней Анайа	Ню Мексико
Джеймсъ Р. Томпсонъ	Илинойсъ
Бобъ Грахамъ	Флорида
Викторъ Атие	Орегонъ
Маркъ Уайтъ	Тексасъ
Уилямъ Г. Дейвисъ	Онтарио, Канада.
Джеймсъ Д. Бланшардъ	Мичиганъ

Прокламации отъ Кметове

Едвардъ И. Кохъ	Ню Йоркъ, Н. Й.
Винсентъ С. Шьомелъ	Сантъ Луисъ, Ми
Джеймсъ А. Шарпъ	Флинтъ, Мич.
Вилиамъ Х. Худнотъ	Индианаполисъ, Инд
Д. Михаелъ Хюстонъ	Спрингфелдъ, Ил
Томосъ М. Макъ Дермотъ	Хамондъ, Инд.
Джозефъ Д. Ланцелоти	Бървинъ, Илл.
Патрикъ Д. Унгаро	Юнгстаунъ, Охайо
Уилямъ Д. Шеферъ	Балтиморе, Мл
Джеймсъ Д. Грифинъ	Бъфало, Н. Й.
Марионъ Бари,	Вашингтонъ, Д. С.
Патрикъ Кумингсъ	Ниатара Фалсъ, Онт
Артуръ С. Еглетонъ	Торонто, Онт.
Марионъ Деваръ	Отава, Онт.
Ралфъ Клайнъ	Калгари, Алб.

Поздравления отъ Американски Сенатори

Лоуелъ Уайкеръ	Конектикътъ
Петъ Уилсонъ	Калифорния
Джонъ В. Варнеръ	Вирджиния
Едвардъ Зорински	Небраска
Даниелъ П. Мониханъ	Ню Йоркъ
Давидъ Боренъ	Оклахома
Паулъ Трибълъ	Вирджиния
Джеймсъ Абднеръ	Саутъ Дакота
Джонъ Гленъ	Охайо
Аланъ Д. Диксонъ	Илинойсъ
Билъ Брайдлей	Ню Джерси
Ернстъ Ф. Холингсъ	Саутъ Каролайна
Д. Джеймсъ Ексонъ	Небраска
Франкъ Р. Лаутенбергъ	Ню Джерси
Роджеръ В. Джепсенъ	Айова
Джесе Хелмсъ	Нортъ Каролайна

UNIVERSAL theme is honor to thousands of Bulgarian Americans, and
 UNUSUAL Bulgarian Americans from across the country will gather at the annual convention of the Bulgarian National Front to witness commemoration of Bulgarian heritage around the world to recognize their origins and
 UNUSUAL this year marks the 186th anniversary of the liberation of Bulgaria from the centuries of Turkish domination, and
 UNUSUAL it is the goal of these observances to recall hope that Bulgaria will once again be free.
 THEREFORE, I, James A. Thompson, Governor of the State of Illinois, proclaim March 3, 1984, as BULGARIAN LIBERATION DAY in Illinois.

In Witness Whereof, I have hereunto set my hand and the Great Seal of the State of Illinois, to be attested.

James A. Thompson
 Governor of Illinois

Office of the Mayor

Proclamation

WHEREAS this great Bulgarian Canadian diaspora throughout the Nation are observing the 186th Anniversary of Bulgarian liberation;
 AND WHEREAS Canada is committed to the great ideals of democratic government, in which liberty of the individual is a most precious and sacred cause;
 AND WHEREAS we support the just aspirations of the people of Bulgaria to regain their freedom;
 AND WHEREAS during this year, Niagara Falls, Canada reaffirms its profound sympathy for the courageous people of Bulgaria in their struggle for liberty;
 NOW THEREFORE, I, Patrick Cummins, Acting Mayor of the City of Niagara Falls, Canada, do hereby proclaim March 3, 1984 as

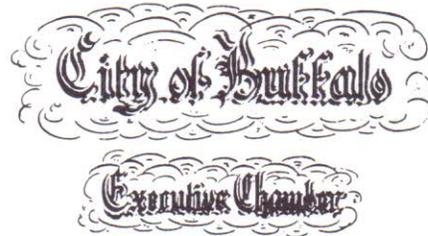
"BULGARIAN INDEPENDENCE DAY"

in the City of Niagara Falls and urge upon all our citizens to join the Bulgarian Canadians on the 186th observance of their independence.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and the Seal of the City of Niagara Falls, Canada.

Patrick Cummins
 Acting Mayor

- PROCLAMATION -

WHEREAS, the Bulgarians and Americans of Bulgarian descent living in the Buffalo area will celebrate the 186th anniversary of the liberation of Bulgaria from the Ottoman Empire on March 3, 1984; and
 WHEREAS, these Bulgarians and American-Bulgarians are especially proud of the fact that the Buffalo group was the first to celebrate "Bulgarian Liberation Day" in this country; and
 WHEREAS, it is significant for those descendants from Bulgaria now residing in a free society to remind the world that while freed from the Ottoman Empire 186 years ago, Bulgaria is again enslaved under Communist tyranny; and
 WHEREAS, the Bulgarian National Front, Inc. will continue the celebration of free people, pausing to pay tribute to all those who respect and cherish freedom;
 NOW, THEREFORE, I, JAMES D. GRIFFIN, Mayor of the City of Buffalo, do hereby proclaim March 3, 1984, as

BULGARIAN DAY

in the City of Buffalo and urge all citizens, in appreciation of our freedom, to pay tribute to those Bulgarian patriots who gave their lives during the past forty years of continuing struggle against Communism for the freedom of Bulgaria.

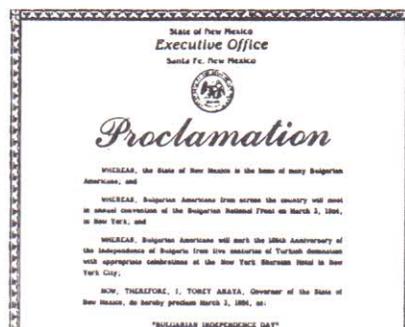
IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and caused the Seal of the City of Buffalo to be affixed this 17th day of February, 1984.

James D. Griffin
 Mayor of Buffalo

Поздравления отъ Американски Народни Представители

Гленъ М.Андерсонъ	Калифорния
Джакъ Фийлдсъ	Тексасъ
Робертъ А.Рѳе	Ню Джерси
Вилиамъ Д.Нюсъ	Ню Джерси
Ричардъ Дюрбинъ	Илинойсъ
Петъръ В.Родио	Ню Джерси
Марио Биаджи	Ню Йоркъ
Луисъ Стоксъ	Охайо
Едвардъ Р.Мадиганъ	Илинойсъ
Чарлсъ Е.Бенетъ	Флорида
Томасъ Е.Петри	Висконсинъ
Даниелъ А.Мика	Флорида
Вилиамъ Ф.Клингеръ	Пенсилвания
Дугласъ Беройтеръ	Небраска
Робертъ Х.Мехель	Илинойсъ
Лари Д.Хопкинсъ	Кентъки
Ричердъ А.Тефардъ	Мисури
Вилиамъ Карней	Ню Йоркъ
Франкъ Макъ Класки	Индиана
Джералдина Фераро	Ню Йоркъ
Едолфъсъ Таунсъ	Ню Йоркъ
Хамиртонъ Фишъ	Ню Йоркъ
Джеймсъ Д.Флоро	Ню Джерси
Джорджъ М.О'Брайенъ	Илинойсъ
Чарлсъ Б.Рангелъ	Ню Йоркъ
Робертъ Е.Бедхамъ	Калифорния
Франкъ Анунцио	Илинойсъ
Петеръ Родио	Ню Джерси
Томасъ Карперъ	Делаваре
Майоръ Р.Оуенсъ	Ню Йоркъ
Ф.Джеймсъ Сенсенбреръ	Висконсинъ
Раймондъ Д.Макъ Гратъ	Ню Йоркъ
Давидъ Килгуръ	Отава, Канада
Скотъ Фенелъ	Отава, Канада
Харви Андре	Калгари, Канада

STATE OF ALABAMA
PROCLAMATION
BY THE GOVERNOR

WHEREAS, the State of Alabama is the home of numerous Bulgarian Americans; and

WHEREAS, Bulgarian Americans from across the country will meet in annual convention of the Bulgarian National Front on March 3, 1984, in New York; and

WHEREAS, Bulgarian Americans will mark the 106th Anniversary of the Independence of Bulgaria from five centuries of Turkish domination with appropriate celebrations at the New York Sheraton Hotel in New York City;

NOW, THEREFORE, I, George C. Wallace, Governor of the State of Alabama, do hereby proclaim March 3, 1984, as

BULGARIAN INDEPENDENCE DAY

in Alabama, recognizing the continuing struggle and hope of all Bulgarian Americans for their homeland to again be free and independent.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and caused the Great Seal of the State of Alabama to be affixed by the Secretary of State at the State Capitol in the City of Montgomery on this the 7th day of February, 1984.

George C. Wallace
GEORGE C. WALLACE
GOVERNOR

ATTEST:
Don Stegman
DON STEGMAN
SECRETARY OF STATE

Поздравления отъ Председатели на Организации и Общественици

Проф. Ярославъ Стецко, Председателъ А.Б.Н. - Мюнхенъ, Германия
Д-ръ Иванъ Банковски, Председателъ Бълг. Войнство, Франкфуртъ
Д-ръ Димитъръ Вълчевъ, Почетенъ Членъ на Б.Н.Ф. - Мюнхенъ
Свещеникъ Иванъ Софрановъ, Бълг. Католическа Мисия, Римъ, Италия
Г-жа Дора Гъбенски, Председателъ Българскитѣ Писатели, Лосъ Анжелосъ
Д-ръ Стефанъ Мариновъ, Мюнхенъ
Г-нь Петъръ Семерджиевъ, Ерусалимъ, Израелъ
Д-ръ Алфонсо Максъ, Монтевидео, Уругвай
Д-ръ Мирославъ Черкиевичъ, Президентъ АБН, Чикаго
Г-нь Джанъ Калваразанъ, АБН - Канада
Г-нь Кристъ Корвинъ, Градскиятъ Съветъ, Торонто, Канада
Получиха се още много поздравления, които по технически причини и поради смъртта на редактора на сп. Борба, нѳмаме възможность да публикуваме, за което се извиняваме.

ДЕВЕТНАДЕСЕТИЯТ ДВУГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА Б.Н.Ф. СЕ СЪСТОЯ ВЪ НЮ ЙОРКЪ

Деветнадесетият Двугодишенъ Конгресъ на Б.Н.Ф. се състоя на 4 Мартъ 1984 год. въ градъ Ню Йоркъ - Съединенитѣ Шати.

Конгреснитѣ заседания се проведоха въ "Либерти Румъ" на Хотелъ ОМНИ Паркъ Централъ на седмо авеню въ гр. Ню Йоркъ.

На конгреса присъствуваха лично членоветѣ на Ц.У.С. и делегати отъ клоноветѣ въ Америка: Ню Йоркъ, Чикаго, Ню Джерси, Бъфало, Калифорния, Тексасъ, Кензасъ и отъ Канада: Торонто, Калгари, Отава, Ниагара Фалсъ. По пълномощно бѣха представени клоноветѣ отъ Америка, отъ Аризона, Охаио и Флорида и отъ Канада - Монреалъ. Бѣха представени по пълномощно също клоноветѣ отъ другитѣ страни както следва: Германия, Франция, Италия, Австралия, Холандия, Испания, Швеция, Еквадоръ, Аржентина, Швейцария, Турция, Боливия, Австрия, Бразилия, Нова Зеландия, Белгия, Колумбия и Чили.

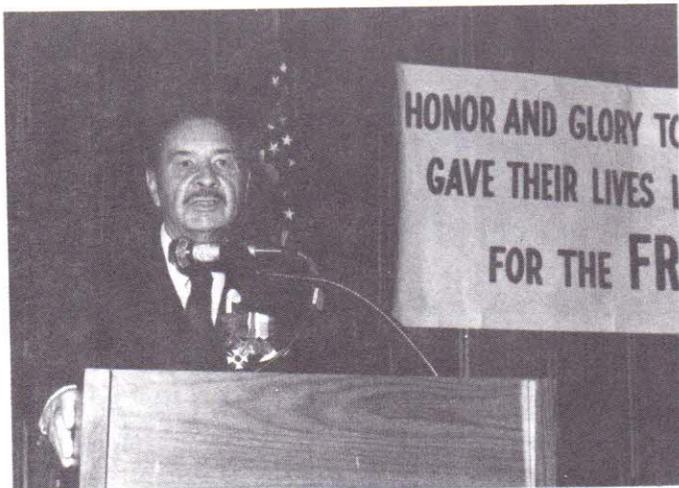
Въ 9 часа заранъта на 4 Мартъ 1984, Председателътъ Д-ръ Георги Паприковъ откри Конгреса и обяви че има кворумъ тъй като болшинството на клоноветѣ сж представени и могатъ да се взематъ законни решения.

Преди пристѣпване къмъ дневния редъ Отець Тома Кобаковъ благослови и пожела успѣхъ на Конгреса.

Бѣ избранъ да председателствува заседанията на Конгреса Д-ръ Иванъ Дочевъ, който каза кратко въведително слово и се пристѣпи къмъ дневния редъ.

Председателътъ на Б.Н.Ф. Д-ръ Георги Паприковъ направи докладъ за дейността на Ц.У.С. и за списанието "Борба". Въ своя докладъ той каза между другото:

"Презъ отчетната година Б.Н.Ф. разви успѣшна дейность. Подържаха се редовни връзки съ клоноветѣ въ цѣль свѣтъ. Затвърдихасе връзкитѣ съ организациитѣ на поробенитѣ народи и А.Е.Н., увеличиха се връзкитѣ съ американскитѣ официални власти. Азъ, като председател на Б.Н.Ф. имамъ нѣколко писма лично отъ Президента Риганъ и портретъ съ неговия подписъ пратенъ до менъ, което потвърждава това което докладвахъ за увеличаване връзкитѣ на Б.Н.Ф. съ Официалнитѣ Американски власти. Всичко това спомогна за издигане престижа на организацията всрѣдъ българската емиграция, за което снощното масово посѣщение на организираното отъ Б.Н.Ф. тържество по случай Деньтъ на Освобождението, е доказателство.

Списанието "Борба" продължи своето излизане макаръ и съ малко закъснение поради болестта на редактора. Списанието се разпространява въ цѣль свѣтъ, то прониква и въ България, и отъ всички се признава, че "Борба" е изразителя на разбиранията и въжделенията на българския народъ и емиграцията ни, и че списанието е едно отъ най силнитѣ оръжия въ борбата противъ комунизма за свободата на България. Фонда за издаването на списанието е стабилизиранъ и то ще продължи излизането си.

Касиерътъ Колю Кондовъ докладва, че въ организационната каса презъ отчетния периодъ приходитѣ сж били напълно достатъчни да покриятъ организационнитѣ разноски.

Председателят на контролната комисия Крумъ Радевъ направи докладъ, че книгитѣ сѣ водени въ пълна изправностъ и че за всички приходи и разходи има редовни документи.

Станаха разисквания по направенитѣ отчети. Изказаха се нѣколко отъ делегатитѣ като всички подчертаха, че управата на организацията е положила всички усилия да изпълни дълга си и дейността на организацията е задоволителна. Пожела се да се намѣрятъ възможности за засилване на дейността.

Следъ разискванията бѣ взето решение че длъжностнитѣ лица се освобождаватъ отъ отговорностъ за миналата имъ дейностъ и се пристѣпи къмъ избиране на новъ Ц.У.С. на организацията съ мандатъ за следващитѣ две години.

Следъ като се взѣха подъ внимание направенитѣ предложения единодушно се избра новия управителенъ съветъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Председателъ Д-ръ Георги Паприковъ

Подпредседатели Инж. Ангелъ Гъндерски и Никола Стояновъ

Секретаръ Драгомиръ Загорски

Касиеръ Колю Кондовъ

Съветници Д-ръ Ангелъ Тодоровъ и Д-ръ Борисъ Ганчевъ.

Почетниятъ Председателъ на Б.Н.Ф., Д-ръ Иванъ Дочевъ, по право е членъ на Ц.У.С.

Членове:

Инж. Александъръ Костовъ - Чикаго

Д-ръ Петъръ Колековъ - Англия

Иванъ Ивановъ - Испания

Никола Атанасовъ - Швеция

Радой Гарневъ - Еквадоръ

Василъ Ивановъ - Торонто

Йосифъ Загорски - Швейцария

Никола Марковъ - Торонто

Димитъръ Николовъ - Отава

Миро Герговъ - Бъфало

Петъръ Цанковъ - Холандия

Атанасъ Георгиевъ - Нова Зеландия

Василъ Баджевъ - Колумбия

Георги Антоновъ - Аризона

Контролна комисия: - Председателъ Крумъ Радевъ - Чикаго

Членове: Петъръ Николовъ - Ню Джерси и Петъръ Фотевъ - Чикаго

Следъ приключване на избора, председателятъ на Конгреса Д-ръ Дочевъ поздравя новия Ц.У.С. и предаде ръководството на Конгреса на новоизбрания Председателъ Д-ръ Георги Паприковъ.

Продължи се дневния редъ като се постави на разглеждане и за одобрение резолюцията. Никола Стояновъ прочете проекта резолюцията. Въ разискванията по нейното приемане се изказаха Д-ръ Дочевъ, К. Кондовъ, Д-ръ А. Тодоровъ, Д-ръ Б. Ганчевъ и други. Направиха се предложения за корекции и допълнения които се възприеха и следъ това бѣ гласувано и се прие следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

1. МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ:

Твърдата и решителна политика на днешното правителство на Съединенитѣ Шати успѣ да блокира нови домогвания и опити за агресия на Съветския съюзъ. Завоевателнитѣ акции въ Афганистанъ, Ангола и Полша не дадоха очакванитѣ резултати: въ Полша "Солидарностъ" остава потенциаленъ факторъ за идващи освободителни борби, въ Афганистанъ съветскитѣ жертви се увеличаватъ ежедневно, докато Афганистанскитѣ борци за свобода печелятъ постоянни успѣхи нанасяйки удари следъ удари на поробителитѣ.

Комплицираното положение въ Срѣдния Изтокъ и Централна Америка се явява като две невралгични точки въ международнитѣ отношения, подклаждани и богато субсидирани отъ Съветския Съюзъ. Настѣпилитѣ промѣни въ Съветското върховно ръководство и неминуемо съпровождатѣ ги вътрешни борби, още по-вече засилватъ икономическия хаосъ въ комунистическия лагерь, намаляватъ възможноститѣ за каквито и да е искрени споразумения съ Западния свѣтъ и увеличаватъ опасността отъ необмислени авантюри отъ страна на Комунистическия блокъ.

Засилването на военната мощъ на Съединенитѣ Шати, превъоръжаването на приятелскитѣ Европейски страни, сериозната преценка на отношенията съ комунистическия държави и настроението на здравитѣ народни маси въ Западния свѣтъ, даватъ надежда за още по-добри резултати въ борбата срещу комунистическата диктатура и интернационалния тероризъмъ.

Българскитѣ емигранти анти-комунисти вече поданици на Америка и другитѣ страни въ които живѣятъ трѣбва да упражнятъ своето право на гласъ въ избирането на Сенатори, Народни Представители и Ръководители на съответнитѣ страни, на първо мѣсто Америка, и подпомогнатъ да се избератъ лица които застъпватъ каузата за подпомагане поробенитѣ отъ комунизма страни да възвърнатъ свободата си, съ което ще се осигури подкрепа за борщите се за свобода народи между които е и Българскиятъ народъ.

2. ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ БЪЛГАРИЯ:

Нестабилностъ, апатия, корупция и тотална липса на отговорностъ сж характернитѣ черти на днешното комунистическо всѣкидневие въ България. Борбитѣ въ партията, не престанали никога, се засилватъ: Про-българскитѣ елементи въ партията продължаватъ да бждатъ замѣствани съ вѣрни и послушни на Съветския съюзъ комунисти. Съветски комисари контролиратъ всички министерства и гл-важни учреждения. Отъ третѣ Български армии, най-силната, Сливненската е подчинена направо на Москва.

Официалниятъ бюджетъ на България, равняващъ се на 26 милиарда долара, се почти удвоява съ 21 милиарда долара, чрезъ търговията съ наркотици, оржия, шпионажъ и контрабанди - всичко озаконено отъ комунистическото правителство. Рѣдко има международна терористическа афера, въ която да не сж замѣсени купенибългарски комунистически агенти.

Никога престижа на България не е достигалъ до такова ниско ниво, както днесъ. Комуниститѣ напраздно се опитватъ чрезъ най-плитка пропаганда въ чужбина, чрезъ подкупи, лжи, реклами и подаръци да възстановятъ доброто българско име.

3. БЪЛГАРСКАТА ЦЪРКВА

Отъ години наредъ Българскиятъ Националенъ Фронтъ води решителна борба въ защита на нашата Православна вѣра и противъ рушителитѣ набългарската Църква въ чужбина. Изпращанитѣ отъ комунистическа България т.н. владци и попове, обучени и индоктринирани, на много мѣста вече показаватъ истинския си ликъ. Чрезъ пропаганда, подаръци, безплатни екскурзии до България пиянство и развратъ тѣ успяха да разрушатъ нѣкои Църковни общини, основани отъ преди десетилѣтия отъ скромни, и родолюбиви християни-емигранти.

Само наивници, полу-интелигентни или подкупени "българи, живѣещи въ чужбина" посѣщаватъ комунистическитѣ църкви, безъ да си даватъ смѣтка, че съ това прѣкоподпомагатъ режима, който господствува днесъ въ родината. Здравата българска емиграция води и ще води безкомпромисна изобличителна борба срещу тѣзи предрешени комунистически агенти, като предупреждава своитѣ братя въ изгнание да не ставатъ лесни жертви на измами и лукави слова на антихриститѣ-облечени въ попски раса или владишки корони.

4. ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ ЕМИГРАЦИЯ.

Комунистически български търговски мисии бродят навредъ съ надеждата за износни сдѣлки. Тѣ сящо се опитватъ да подмаматъ и подкупятъ български емигранти да вършатъ шпионажъ и забранени търговии, като ги подмамватъ съ праздни обещания. Българската легация въ Вашингтонъ и Търговската мисия въ Ню Йоркъ, както и въ много други Западни страни, гъмжи отъ електронни техници и инженери, включително и комунистическия амбасадоръ въ Вашингтонъ Жулевъ, безъ да иматъ каквато и да е дипломатическа или юридическа подготовка или образование.

За жалость, нѣкои емигранти се хванаха на комунистическата въдица и се опитаха да направятъ търговски сдѣлки съ комунистическа България. До сега, обаче, никой не е забогатѣлъ отъ тѣзи въздушни сдѣлки, като печалба имъ остава само презрението и ненавистьта на тѣхнитѣ другари по сядба, пъкъ и на цѣлия български народъ.

Комунистическото правителство даде миналата година деветата си "амнистия" за "българитѣ въ чужбина", но само ако сж били мирни и послушни презъ многогодишния си животъ въ чужбина. Дори прокараха законъ да се даватъ Български комунистически паспорти на "послушни момчета", въпрѣки че сж отъ години поданици на страната, която ги е приютила и имъ е дала работа и свобода. Властитѣ, обаче, на Западнитѣ страни бдятъ зорко, кои отъ тѣзи "измѣнници на Родината", "Фашистки кръволоци", както комуниститѣ наричаха емигрантитѣ, ще получатъ червенъ паспортъ, та единъ прекрасенъ день да ги натоварятъ на самолеть за държавата, която имъ е дала тѣзи привилегии. Едва ли, обаче, и този пътъ ще се намѣри нѣкой емигрантъ да повѣрва на комунистическитѣ обещания за "опрощение": Бѣлене, Куциянъ, Ловечъ не се забравятъ лесно.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ заедно съ Православната ни Църква "Св. Иванъ Рилски" въ Ниагара Фалсъ, успѣха, съ много трудъ и жертви да издигнатъ единъ паметникъ въ честъ на всички жертви на комунистическия тероръ въ България. Дейността на Българския Националенъ Фронтъ нѣма да спре до тукъ въ изпълнение на задачитѣ, поставени още при основаването на Организацията, а именно: обективно осведомяване на общественото мнение въ Свободния свѣтъ за положението въ Родината и отдаване на всички сили за подпомагане борбата за освобождение на България отъ комунистическо робство.

Специално се разгледа въпроса за отношението на Б.Н.Ф. къмъ църквитѣ въ емиграция. Обширно се изказа Отецъ Тома Кобаковъ. Изказаха се сящо К. Кондовъ, П. Николовъ, Д-ръ А. Тодоровъ, Крумъ Радевъ и др. Взе се решение да се предостави на Ц.У.С. да проучи по подробно развоя на въпроса и опредѣли нашитѣ бждещи действия.

Разгледа се въпроса за активизиране дейността на Организацията и набиране повече средства за нейното разширяване. Изказа се касиера К. Кондовъ. Направи специални предложения Д-ръ Ст. Станевъ. Изказаха се Д-ръ Тодоровъ, Д-ръ Ганчевъ, Ив. Чортовъ, Н. Гаджевъ и др. Предостави се на Ц.У.С. да проведе изказанитѣ мнения и предложения.

Следъ това се постави на дневенъ редъ - разни. Взѣха участие въ разискванията много отъ делегатитѣ и се повдигнаха редица въпроси като се направиха и предложения, които да се иматъ предвидъ отъ Ц.У.С. въ неговата бждеща дейность.

Съ сутрешнитѣ и следобѣдни заседания на конгреса се изчерпаха всички въпроси поставени на дневния редъ. В 4 часа следъ обѣдъ конгреса завърши въ пълно разбирателство и единодушие.

Много отъ делегатитѣ си заминаха веднага обаче мнозина останаха до късно въ разговори и размѣна на мисли. Всички се раздѣлиха и отидоха обротно съ задоволство отъ взетите решения и увеличена готовность за разширяване дейността на Б.Н.Ф.

НА ИЗТОКЪ НИШО НОВО !

Д-ръ Иванъ Банковски

Въ единъ спокоенъ октомвриски денъ на 1918 година, едно нѣмско военно комюнике на Западния фронтъ съобщило лаконично въвъ вечерното си издание само следното "На Западъ нищо ново!", и то, въпрѣки че този денъ е билъ убитъ единъ нѣмски войникъ. Така Ерихъ-Мария Ремаркъ завършва романа си за Първата свѣтвна война.

Съ подобни думи би трѣбвало да се формулира сега и фактическото комюнике за смъртта на Андроповъ - НА ИЗТОКЪ НИШО НОВО ! И наистина, какво ли пъкъ "ново" би могло да се очаква въ СССР съ изчезването само на единъ човѣкъ, замѣненъ съ другъ отъ сѣщия видъ и родъ. Дали шефътъ тамъ ще се нарича Андроповъ или Черненко нѣма никакво значение, щомъ като задачата на съветското управление си остава съвсемъ сѣщата - продължаване начертания пътъ отъ двамата наистина велики въ злото диктатори, Ленинъ и Сталинъ, съ крайната целъ: пълно свѣтвно господство на комунизъма подъ руска команда.

Американецътъ Gary Allen въ книгата си "None dare call it Conspiracy" е изказалъ мисълта, че въ политиката не става нищо случайно. Това се отнася още по-натѣргено за СССР, където ръководнитѣ личности идватъ на видъ по нормаленъ пътъ, а си отиватъ обикновено "разболявани" и "уморявани" отъ разни болести или пъкъ като жертви при нещастни "случки". Типично въ това отношение бѣ "умирането отъ сърдце" на нѣколко десетки голѣми съветски генерали въ началото на Брежнѣвата епоха; а по-късно и "случайното" падане на самолета съ цѣлия генераленъ щабъ на Източната армия по време на конфликта съ Китай, при който случай загинаха други 16 генерали. У насъ пъкъ "дългата" кремълска ржка "разболя" Людмила Живкова по време на Полската криза, и тя умря точно единъ месецъ следъ назначаването на руснака Гриша Филиповъ за български министъръ-председателъ.

Всичко въ СССР е запланувано предварително и цѣлата държавна машина е наредена така, че да нѣма никакво отклонение отъ главната Лениновацелъ - Съветско господство надъ Свѣта.

За новия кремълски шефъ, 72 годишния ЧЕРНЕНКО, се знае, че е синъ на сибирски селянинъ, израсналъ въ партията и представляващъ днесъ точенъ типъ на истински "партиенъ карьерист". Той бѣ "сѣнката" на Брежнѣвъ презъ повече отъ 30 години.

Въ 1965 г. е назначенъ да завежда отдѣла за общитѣ работи въ Брежнѣвия Ц.К. Въ 1976 г.е. вече секретаръ в Ц.К. Въ 1977г.става кандидатъ на Политбюрото; а отъ 1978 е вече пълненъ членъ на това бюро. Изобщо той е едно типично партийно създание, който даже не е взелъ и активно учатие въвъ II-та Свѣтвна война, защото тогава е следвалъ Висшата парт. школа.

Следъ смъртта на Брежнѣвъ, той бѣ кандидатъ за неговъ замѣстникъ, но тогава групата отъ съветскитѣ генерали се наложи и изтика напредъ шефа на КГБ Андроповъ, който имаше навремето огроменъ активъ при събитията въ Унгария и Чехословакия. Съветскитѣ военни и подмолни неуспѣхи въ Афганистанъ и другаде, плусъ още и безсмисленото сваляне на корейския самолетъ, намалиха много значението на военната група. Това бѣ главната причина и на освободеното отъ Андроповъ мѣсто бѣ сложенъ изпечения старъ партиецъ, Черненко.

Той изглежда ще се заеме на първо мѣсто да стегне партийнитѣ редици и намали още значението на военната и КГБ група, но едва ли би могло да се очаква отъ него нѣщо "ново" за Запада и Свѣта. Това той изтъкна много ясно на края на речта си при погребението на Андроповъ съ думитѣ: "Ние увѣряваме подчертано съветския народъ и приятелитѣ ни въ чужбина, че съветската комунистическа партия ще продължи неотклонно пътя на Ленинъ!" - което въ сѣщностъ значи, до пълното комунизирание на Свѣта подъ съветското господство.

ЗА БЪЛГАРСКИТЕ ЧЕРВЕНИ ПАСПОРТИ, КОИТО КОМУНИСТИЧЕСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО ОТЪ СОФИЯ ПРЕДЛАГА НА ЕМИГРАНТИТЕ

Следъ като най-напредъ преименува и нарече емигрантите "Българи живущи въ чужбина", сега Комунистическото правителство отъ София излиза съ ново, мамещо на видъ, предложение да даде на емигрантите български /червени/ паспорти, като заявява, че тѣ можели да си запазятъ поданството на странитѣ, въ които живѣятъ, и че това което комуниститѣ имъ предлагатъ е за тѣхно улеснение, тѣй като ако взематъ този паспортъ щѣли да могатъ да си отиватъ въ България безъ виза.

Въ Държавния Вестникъ - София, брой 50, страница 651, отъ 28 юний 1983 год. е публикуванъ "Правилникъ за изменение правилника за прилагане Закона за Задграничните паспорти", който формално урежда въпроса за предлаганитѣ на емигрантите паспорти.

Погледнато повърхностно, предложението на комуниститѣ за даване паспорти, много лесно може да заблуди емигрантите и да ги подлъже да взематъ такъвъ паспортъ. Въ сщностъ това предложение е една новоизобретена клопка, за да може комунистическото Правителство отъ България да простре "дългата си ръка" и стигне до емигрантите въ чужбина, като ги постави подъ свой контролъ. Веднажъ постигнато това, много лесно по-късно, тѣзи емигранти, които сѫ приели паспорти, могатъ да бъдатъ направени пропагандни оръдия, доносчици или шпиони въ полза на комуниститѣ.

Въ клаузитѣ на правилника за паспортитѣ много фино е прокарана тенденцията, която комуниститѣ преследватъ. Напримѣръ:

Въ членъ 11/1 отъ правилника е казано, че паспортъ ще се даде само на тоя - "който е доказалъ съ поведението си лоялно отношение къмъ Народна Република България".

Въ членъ 18/1 се казва: - "който притежава задграниченъ паспортъ - /така се наричатъ паспортитѣ които ще се дадатъ - б.н./ по време пребиваването въ Народна Република България се легитимира съ тоя паспортъ".

Въ членъ 16 се казва: "Български гражданинъ постоянно живѣещъ въ чужбина, който притежава задграниченъ паспортъ може да посѣщава Народна Република България свободно. При излизането отъ страната, за не социалистически страни, той получава изходна виза".

Като дешифрираме текста на новия правилникъ за паспортитѣ и като прочетемъ между редоветѣ онова, което не е написано въ публикувания текстъ, заключението, което може да се извади е много ясно:

1. Паспортъ ще получишъ ако си съгласенъ да служишъ на комуниститѣ /Чл. 11/
2. Когато пребиваваш въ България ти си само Български поданикъ и страната, на която си поданикъ въ чужбина не може да те защити. /Чл. 13/
3. Когато единъ път влѣзешъ въ България не може вече да излѣзешъ безъ да получишъ изходна виза. /Чл. 16./

Както казахме, ако дешифрирашъ правилника и текста начленоветѣ и прочетешъ между редоветѣ какво е написано, цельта която преследватъ комуниститѣ става много ясна.

Комуниститѣ целятъ да завербуватъ емигрантите за тѣхни пропагандатори, доносчици, агенти и шпиони. Тѣ искатъ да си осигуратъ контрола върху емигрантите и всѣки, който вземе паспортъ и откаже да имъ служи е въ тѣхнитѣ ръце, като си отиде въ България нѣма да се върне.

Извънъ това емигрантите, които взематъ такива паспорти рискуватъ да загубятъ поданството си отъ странитѣ, където сега живѣятъ. Да не се забравя, че поданството въ една страна е свързано не само съ права, но и съ задължения къмъ нея. Притежание на "задграниченъ паспортъ" представлява лоялностъ къмъ страната, която емигранта е веднажъ отрекълъ и съ рискъ на живата си напусналъ, а нелоялностъ къмъ страната, дала подслонъ въ най-тежкитѣ моменти. Само единъ предателъ или агентъ на червеното правителство може да стигне до падението да приеме подобни "сребърници" отъ комуниститѣ.

Б.Н.Ф.

ПОДЪ ЗАКРИЛАТА НА СОФИЯ

За тѣзи, които още не сж чули за загрижеността на софийскитѣ шайкаджии да ни турятъ подѣ крилото си, показваме цитати отъ най-новата имъ хитрина, напечатана въ бр. 50 отъ 28 юний м.г. на Държавенъ вестникъ на НР България.

Чл. 11. (1) На български граждани, постоянно живеещ в чужбина, който е доказал с поведението си лоялно отношение към Народна република България, и на неговите деца могат да се издават обикновени задгранични паспорти,

Чл. 16. Български гражданин, постоянно живеещ в чужбина, който притежава задграничен паспорт, може да посещава Народна република България свободно. При излизане от страната за несоциалистически страни той получава изходна виза от паспортната служба на Министерството на вътрешните работи в еднодневен срок без формалности.

Сталинъ въ 1945 година направи всички емигранти отъ руски произходъ съветски граждани, вкл. децата и внуцитѣ имъ /даже родени въ чужбина/ за да може да си прибере "вересиитѣ" отъ Европа. Сжщитѣ положения бѣха залегнали отдавна въ българскитѣ закони, специално отъ 1968 година. Сега обаче е налице и друга офанзива. Недоволни отъ абсолютната провала на деветѣтѣ имъ поредни амнистии /тази година ще има и десета поради годишнината отъ владичеството имъ/, сега шайкаджиитѣ сж се загрижили да осигурятъ во вѣки вѣковъ българското ни гражданство. Безъ значение е, че чрезъ непризнаването на чуждото поданство придобито отъ голѣма частъ емигранти, България се поставя вѣнъ отъ международнитѣ закони, разпоредби и обичаи. Важното е, че който е билъ българинъ си остава и формално такъвъ - такива сж децата му, а и тѣхнитѣ деца и внуци, щомъ сж потомци на български граждани. Заплахата за репресалии е насочена къмъ двата главни типа емигранти, които посѣщаватъ България: кефлиитѣ, разбогатѣли на Западъ, които отиватъ въ Родината да продаватъ салтанати и да дразнятъ близки, роднини и познати, и будалитѣ, които още лапатъ мухи и шарани и си мислятъ, че България се е омиротворила. И на дветѣ породи имъ трябва виза да посѣтятъ страната. И сега вмѣсто виза ще имъ набутатъ направо - български паспортъ. И както казва многозначително закона и тълкуването му отпечатано въ Родолюбие, тѣ, новопридобилитѣ българско гражданство, ще се ползватъ отъ всички права на български граждани въ България, както и отъ закрилата давана отъ комуниститѣ на своитѣ граждани въ чужбина. Отъ ясно по-ясно ! Който не знае за празата на българитѣ въ България не е трѣбвало да емигрира, а последното потвърждение за закрилата на българитѣ въ чужбина бѣ демонстрирана със звѣрското убийство на Красимиръ Пѣевъ въ Парижъ презъ декемврий м.г. На добъръ пътъ !

Новата разпоредба регламентира положението на емигрантитѣ "доказали съ поведението си лоялно отношение къмъ НР България" и не казва нищо за не-лоялнитѣ. Не напраздно. Не е пропускъ. За насъ остава въ сила положението отъ 1968 и 1979 години, споредъ което ние сме сжщо български граждани независимо отъ желанието ни, придобиване на друго поданство, или даже запазване на двойно или тройно поданство. Ако имъ паднемъ случайно въ ржчичкитѣ всички ние ще сме задължени да притежаваме български паспорти, а при излизане, трѣбва да получимъ изходна виза отъ България на общо основание. Е, разбира се, при демонстриране на лоялностъ, работата се измѣня - тукъ е жилото на новия законъ - тогава може да ни се издадатъ паспорти вѣнъ отъ България, па и закона осигурява получаване на виза въ еднодневенъ срокъ !

Естествено, ако вие сте добри граждани на комунистическа България, то за награда, по сжщия законъ, вие ще имате правода пътувате за другитѣ социалистически страни единъ пътъ годишно, а за несоциалистическитѣ единъ пътъ на две години ! Това се нарича диалектиченъ материализъмъ !

Приятно пътуване, весело прекарване и много здраве !

Николай Алтънковъ

БЕЗПОДОБНА КОМУНИСТИЧЕСКА ПРОВОКАЦИЯ - ВЪДИЦА ЗА НАИВНИЦИТЪ

Както е известно, комунистите от България подѣха инициативата да построят въ София домъ на "Българитѣ живущи въ чужбина". Съ цель да заблудятъ Свѣтовното обществено мнение, тѣ не наричатъ вече емигрантитѣ "Емигранти", а "Българи живущи въ чужбина". Сѣщо прекръстиха списанието си "Славяни" въ "Родолюбие".

Комунистическиятъ Комитетъ въ България, който е натоваренъ да строи този домъ, предприе акция за събиране помощи отъ емигрантитѣ, за да може да се построи домътъ. Щѣлъ да струва 1.000.000 долари. Но акцията не върви. Никой не дава помощи.

Намѣрили се предъ невъзможността комунистите прибѣгнаха къмъ тѣхнитѣ изпитани пропагандни методи - заблудение, подвеждане, провокация и други подобни.

Съ цель да заблудятъ и подведатъ емигрантитѣ, за да даватъ помощи, тѣ публикуваха въ списанието "Родолюбие" въ брой 12 отъ 1983 година, на страница 8, най безподобна провокация, която единствено само хора съ тѣхния манталитетъ и мораль, могатъ да направятъ.

Въ споменатия брой на "Родолюбие", на осма страница е даденъ списъкъ на емигранти отъ разнитѣ страни, които били дали помощи за изграждането на комунистическия "Домъ на Българитѣ живущи въ чужбина" и между имената на тия отъ С.А.Щ. е написано името и на Иванъ Дочевъ, че и той е далъ помощъ.

Едва ли има нѣкой разуменъ човѣкъ, който може да помисли че е възможно Иванъ Дочевъ да даде помощъ на комунистите. Публикацията е една безподобна провокация - въдица за наивниците, да дадатъ и тѣ помощи.

Нито Иванъ Дочевъ, нито който и да е отъ дейцитѣ на Българския Националенъ Фронтъ не е далъ и никога нѣма да даде каквато и да е помощъ на червенитѣ поробители.

Ние предупреждаваме Българскитѣ емигранти националисти, за да не станатъ жертва на комунистическитѣ провокации.

КАРАКАСЪ - ВЕНЕЦУЕЛА

Венецуелската преса подкрепи енергично протеста на г-нъ Михаилъ Нерезовъ, противъ поставяне на статуя на кървавия комунистически диктаторъ Георги Димитровъ въ Паркъ Делъ Есте въ Каракасъ.

Въ изложението до Венецуелския Министъръ на въшнитѣ работи и пресата се изтъква, че хиляди българи станаха жертва по директна заповѣдъ на Георги Димитровъ, а той е сѣщо така интелектуалния авторъ на Атенатата въ Катедралата "Свѣта Недѣля". При този атентатъ загина бащата на г-нъ Михаилъ Нерезовъ - Генералъ Стефанъ Нерезовъ, заедно съ множество други военни лица, дипломати и богомолци.

Поставянето на статуята, планирана за Декемврий 1983 година, до този моментъ не е станало. Протести противъ евентуално поставяне могатъ да се отправятъ до Венецуелското Външно Министерство или Венецуелскитѣ легации въ съответнитѣ страни.

Подобенъ бюстъ на "Лайпцигския герой" и престѣпникъ отъ свѣтовенъ мащабъ Георги Димитровъ - предателя на България, бѣ вграденъ въ стената на една къща въ Виена. Родолюбиви български емигранти нѣколкократно го чупятъ, замѣрятъ съ камъни и редовно мацатъ съ червена блажна боя.

По време на печатането на "Борба" се получи скръбната вестъ за смъртта на Генералъ АНТОНЪ БАЛТАКОВЪ, - 3 апр. 1984, последния останалъ живъ генералъ отъ Третото Българско Царство. Погребението бѣ извършено въ Толито, Охайо. Богъ да го прости.

ВЪЗПОМЕНАНИЕ ЗА АМЕРИКАНСКИЯ НАРОДЕНЪ ПРЕДСТАВИТЕЛЪ ЛАРИ МАКЪ ДОНАЛДЪ

голѣмъ приятель на Българския народъ.

Както това е всеизвестно, презъ 1983 година, Съветскитѣ Комунистически Въздушни Сили атакуваха, близо до островъ Сахалинъ, корейския пѣтнически самолетъ, свалиха го, като при това загинаха 267 невинни жертви отъ различни националности. Между жертвитѣ бѣше и Американския Народенъ Представителъ ЛАРИ МАКЪ ДОНАЛДЪ.

Въ лицето на Народния Представителъ Лари МакъДоналдъ, ние българитѣ загубихме единъ голѣмъ приятель и подкрепитель на борбата на Българския народъ срещу комунизма за свобода и независимостъ.

Макъ Доналдъ бѣше единъ отъ Американскитѣ Народни представители, който редица години издигаше гласъ въ Американския

Парламентъ, по случай 3 Мартъ, и апелираше за подкрепа на Българския народъ въ неговата борба за свобода.

Макъ Доналдъ бѣше единствениятъ Американски Народенъ Представителъ, който следъ убийството на Георги Марковъ въ Лондонъ, издигна гласъ въ Американския Парламентъ противъ българския червенъ тероръ срещу емигрантитѣ въ Западния Свѣтъ и поиска Американското Правителство да гарантира защита на българскитѣ емигранти анти-комунисти живѣещи въ Америка, срещу комунистическия тероръ провежданъ отъ София.

Всѣка година по случай седмицата на поробенитѣ народи Макъ Доналдъ бѣше съ насъ, въ първата редица на демонстрацията въ Ню Йоркъ, въ подкрепа на борбата на поробенитѣ отъ комунизма народи. Азъ, който много пѣти съмъ билъ до него въ първата редица на маршируващитѣ, винаги съмъ чувствувалъ, че имамъ до менъ единъ приятель готовъ да се притече на помощъ.

Макъ Доналдъ нѣколко години наредъ бѣше главенъ говорителъ на тържествата въ Ню Йоркъ, които Б.Н.Ф. устройва по случай 3 Мартъ. Неговитѣ пламени слова и готовность даде своята подкрепа за успѣха на освободителната борба нѣма да бждатъ забравени отъ насъ.

За неговитѣ заслуги въ подпомагане дейността на Б.Н.Ф. и борбата на българскитѣ емигранти, както и на тия отъ другитѣ поробени народи, Макъ Доналдъ бѣ награденъ съ ЗЛАТНИЯ ОРДЕНЪ на Б.Н.Ф., който орденъ той носѣше съ гордостъ.

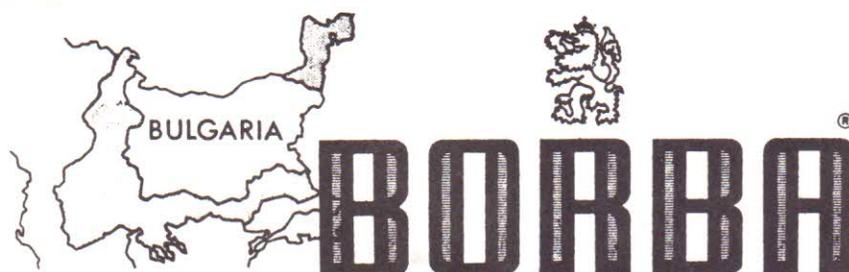
Макъ Доналдъ вземаше участие въ редица организации въ Америка и въ Европа, които работятъ противъ комунизма и подпомагатъ борбата на поробенитѣ народи за освобождение. Неговия приносъ бѣше неизмѣримъ.

Смъртта на Американския Народенъ Представителъ Лари Макъ Доналдъ - жертва на комунистическия тероръ, е една голѣма загуба за борящитѣ се противъ комунизма народи. Макъ Доналдъ имаше особени чувства къмъ насъ българитѣ и неговата загуба за насъ е по-голѣма отколкото за коя и да е друга нация.

Нека Богъ даде вѣченъ покой на Народния Предсавителъ Лари Макъ Доналдъ.

Д-ръИванъ Дочевъ

Б.Р. На снимката Макъ Доналдъ съ Д-ръ Дочевъ на тържеството въ Ню Йоркъ когато Макъ Доналдъ бѣ награденъ съ ордена на Б.Н.Ф. - 1981 година

MAILING ADDRESS:

P.O. BOX 46250
CHICAGO, ILL. 60646, U.S.A.

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

Б Л А Г О Д А Р Н О С Т Ъ

Най сърдечно благодаря на всички сънародници отъ Америка, Канада, Европа и другитѣ континенти, за изпратенитѣ телеграми и писма, съ които изказаха съболезнованията си по случай смъртта на тѣхния приятел и мой съпругъ

Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ

Азъ високо ценя милитѣ чувства и симпатии, които всички изказаха къмъ менъ. Това бѣ една утѣха въ тежката загуба на незабравимия ми съпругъ

Моля редакцията на списанието "Борба" да публикува тая моя благодарностъ, която замѣня изпращане на лични писма до всѣки единъ.

Д-ръ Станка Паприкова

ОФИЦИАЛНО СЪОБЩЕНИЕ

Поради неочакваната смъртъ на Председателя на Б.Н.Ф. и на редактора на списание "Борба" - Д-ръ Паприковъ, временно, докато Ц.У.С. ще може да се свика на заседание за да бѣде избранъ Председател на Организацията и новъ Редакторъ на "Борба", ръководството на Б.Н.Ф. се поема отъ Почетния Председател Д-ръ Иванъ Дочевъ.

За този междувремененъ периодъ, всички писма по организационни и административни въпроси да се отправятъ до частния адресъ на Докторъ Иванъ Дочевъ, който е:

Dr. Ivan Docheff, P.O.Box 703, Manahawkin, N.J. 08050 - U.S.A.

Издаването на този брой на "Борба" се възлага на Секретаря на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. - Драгомиръ Загорски, като материала който се публикува е предварително одобренъ отъ Д-ръ Дочевъ.

Адресътъ на редакцията на "Борба" ще бѣде:

"Borba" P.O.Box 46250 - Chicago, Ill. 60646 - U.S.A.

Поради неочаквано стеклитѣ се обстоятелства, допискитѣ за Тържеството по случай годишнината отъ 3 Мартъ, както и тѣзи за Конгреса на Б.Н.Ф. който се състоя на 4 Мартъ 1984 въ Ню Йоркъ, се даватъ въ кратка форма. Съобщаватъ се само имената на ония, които пратиха поздравления, обаче, за текста няма възможностъ да бѣде публикуванъ. Също не бѣ възможно да бѣдатъ публикувани допискитѣ за направенитѣ панахиди по случай 39-тата годишнина отъ избититѣ на 9.9.1944., и др.

Излизането на "Борба" ще продължи, обаче, за да се гарантира това необходима е подкрепата на всички, които получаватъ списанието. Ние апелираме къмъ всѣки да изпрати своята помощ въ какъвто размѣръ му е възможно. Чековетѣ за "Борба" да бѣдатъ изпращани на горния адресъ.

Ц.У.С. на Б.Н.Ф.